

altsaa ikke just det hele Beløb efter al Sand-
synlighed komme Hartkornsejerne til gode,
men dog et væsentligt større Beløb, end det
vilde blive Tilfældet efter § 3. Der er alt-
saa forfættelige Veje at gaa her, og jeg frem-
sætter disse mine Bemærkninger for at hen-
lede Opmærksomheden derpaa, saaledes at
det eventuelle Udvalg, og ogsaa den højt-
ærede Regering nærmere kunde tage under
Overvejelse, om ikke en saadan Fremgangs-
måade vilde være hensigtsmæssig og rigtig.

Jeg har en anden Bemærkning at gøre
over for de Anthydninger, der allerede ere
fremkomne fra de to ærede Talere (S. C.
Christensen og S. Hage), der talte i Gaar,
og som man hører rundt omkring fra, nem-
lig at det paagældende Forslag skulde inde-
holde en særegen Begunstigelse for Landet
og skulde være en Uretfærdighed mod Kjø-
benhavn — maaste ogsaa mod Købstæderne,
men særlig da mod Kjøbenhavn. Det er nu
en for mig aldeles ubegribelig Opfattelse,
der ligger til Grund for disse Ytringer.
Jeg sigter ikke det ærede Medlem for King-
løbing for, at han deler denne Betragtning,
men han hentydede til, at saadanne Anstuel-
ser ere komne til Orde. Jeg forstaar ikke,
at man kan nære en saadan Opfattelse.
Tværtimod, det modsatte er jo Tilfældet.
Vi vide jo alle nok, at naar den ene Part,
og særlig Landet, skal have et Væble, vil
Købstadsbefolkningen gerne have en Pære —
og denne plejer jo at være lidt mere værd.
Dette siges at være et Træk, der er ejen-
dommeligt for Danst i det hele taget, at de
have en stor Evne til Resignation og kunne
nøjes med lidt, men kun saa længe, indtil
Naboer faar noget; naar Naboer faar no-
get, bliver Utilfredsheden meget større. Det
samme kende vi jo ogsaa hos Børnene. Men
nok sagt, det er jo ogsaa ganske rimeligt, at
naar den ene faar en Fordel, træver den
anden ogsaa en saadan. Men den Forde-
ling, her er Spørgsmaal om, er jo saa langt
fra at være i Diskfavør af Kjøbenhavn, at
tværtimod Fordelingen, som det oplyses i
Anmærkningerne, er en saadan, at medens
Kjøbenhavns Befolkning kun udgør 15 pCt.
af Landets Befolkning i det hele, blive de
Skatter, der fra Staten overføres til Kjø-
benhavn, 18,6 pCt., altsaa godt 18½ pCt.
Dette vil altsaa sige, at i Favør af Kjøben-
havn overføres der af Skatten mere end til
de andre Dele af Landet, nemlig 3½ pCt.
mere. Og det er endda ikke nok: I det det
nemlig sker i Form af en Overførelse af
Bygningsafgiften, bliver det i ret betydelig
Grad noget andet, end hvad der sker for
Landets Bedkommende. Maa jeg her straks
forudstikke den Bemærkning, at Bygningsaf-

giften som saadan ikke i Ordets rette Forstand kan
betragtes som en direkte Afgift. Den hedder
derfor ogsaa Bygningsafgift og ikke Byg-
ningskat. Ved en direkte Skat i Ordets
egentligste Forstand forstaar man en Skat
af den Bestaenhed, at den opkræves hos
selve den, der ogsaa i sidste Instans kommer
til at betale den. Dette er Tilfældet med
Hartkornskatten. Det er jo nemlig givet, at
Hartkornskatten ikke kan væltes over paa
nogen anden. De, som bruge Hartkornet
her i Landet, kunne ikke sige: Vi lægge paa
vore Varer den Forøgelse i Pris, som Be-
skatningen maatte medføre! Dette er vi
paa Landet jo nemlig slet ikke Herrer over.
Priserne paa vore Varer bestemmes helt
andre Steder, og vi blive nødt til at sælge
dem til disse Priser, om man saa end lagde
en Skat paa os, der tog hele vor Ejendom
med sig. De to Ting ere altsaa ganske uaf-
hængige af hinanden. En direkte Skat i
Ordets egentligste Forstand er den, som man
opkræver hos selve den Mand, der ogsaa i
sidste Instans kommer til at betale den.
Ærede Herrer ville imidlertid meget godt
vide, at naar der opkræves Bygningsafgift
hos en Grundejer i Kjøbenhavn, er der ikke
Tale om, at han kommer til at betale den.
Nej, han opkræver den hos sine Lejere, og
dersom disse ere næringsdrivende, indkræve
de igen deres Lejersafgift hos dem, der for-
bruge deres Varer. Bygningsafgift bliver
saaledes i det væsentlige det samme som en
Forbrugsafgift, der kommer til at hvile paa
hele det konsumerende Samfund. Altsaa i
og for sig kan Bygningsafgiften ingenlunde
opstilles som Pendant til Hartkornskatten,
idet den i Virkeligheden ikke er en Skat,
men en Afgift, en indirekte Afgift, skønt den
opføres paa vore Finanslove under de direkte
Skatter. Men ganske bortset derfra: noget
Ekvivalent skal der findes, og jeg erkender
fuldstændig, at naar Regeringen søgte en
saadan, kunde den ikke let finde nogen anden
Genstand at vælge end Bygningsafgiften.
Efter sit Væsen har denne imidlertid en anden
Egenskab, som gør, at den stiller sig ret for-
skellig fra de øvrige Skatter for Landets
Bedkommende, og det er den, at medens
Grundskatten paa Landet er af uforanderlig
Størrelse, er Bygningsafgiften stadig stigende
og ganske betydelig stigende; særlig er den
dette for Kjøbenhavns Bedkommende og tillige
naturligvis for de Byers Bedkommende, som
ere i stærk Vækst. Der fremkommer jo herved
en isjenesaldende Fordel for de opvoksende
Købstæder og i første Række for Kjøbenhavn,
en Fordel af saa stor Rækkevidde, at jeg skal
henstille til det eventuelle Udvalg, om det
ikke var vel værd at tage under Overvejelse,